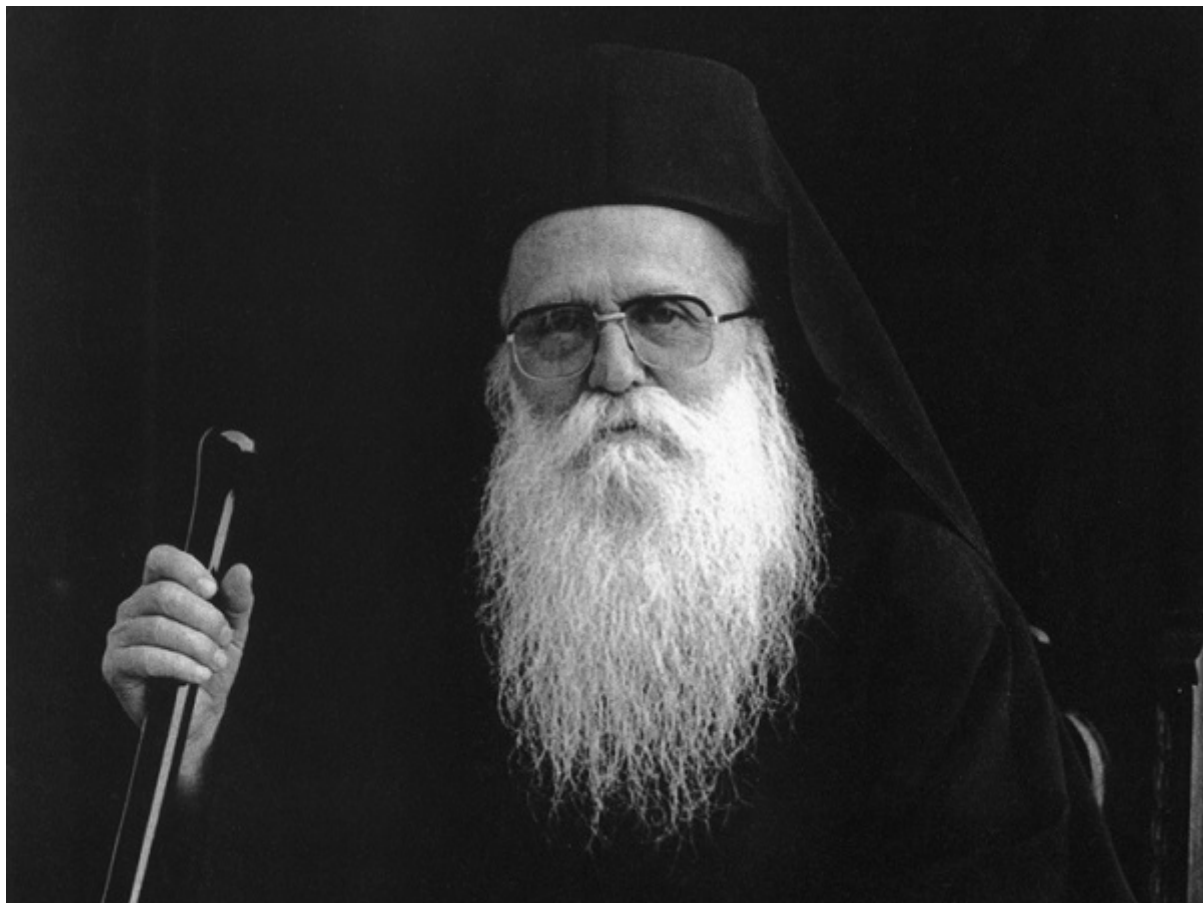

7 Δεκεμβρίου 2020

Η λαμπροφόρος εμφάνιση του Χριστού στον Γέροντα Γεράσιμο Μικραγιαννανίτη!

/ [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Γέροντας, π. Γεράσιμος Μικραγιαννανίτης, ο
Υμνογράφος, (1905-1991). (Φωτογραφία: Douglas
Little. Αγιορειτική Φωτοθήκη)

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

[...] Η Παναγία, που τον είχε επιλέξει ήδη για το “Περιβόλι” Της, τον [Γέροντα, π. Γεράσιμο Μικραγιαννανίτη] κατεύθυνε στην Έρημον της Αγίας Άννης, της λεγομένης Μικράς, τον ανέθεσε στην πνευματικήν φροντίδα του ιερομονάχου Μελετίου, αλλά και τελούσε υπό την προσωπικήν οδηγίαν Της, κατά τις υποσχέσεις Της.

Τέσσερα χρόνια πυκνής, αυστηρής, παραδοσιακής ασκητικής ζωής, κάτω από την υπακοήν στον Γέροντα, όπου, μαζί με τον γενικόν εξαγνισμόν της ψυχής και του σώματος του Αναστασίου και εν συνεχεία Γερασίου, βάθαιναν τον νουν του στην γνώση και στην εμπειρίαν της ταπεινώσεως.

Η συντελουμένη σταδιακή κάθαρση από τα, άλλωστε, τρυφερά πάθη και οι αναδυόμενες αναλόγως αρετές της αυτομεμψίας, της αγάπης, της προσευχής, της εγκρατείας, της διακρίσεως των λογισμών, του ώξυναν την νοεράν όραση, για να βλέπει πιο έντονα τον Χριστόν, την Θεοτόκον, τον άμεσον προστάτην του Ιωάννην τον Πρόδρομον, τους Αγίους και τα αποκείμενα αγαθά στους νικητές.

Ο Γέροντας [του] τον εγκαταλείπει. Μένει μόνος, ορφανός πατρός. Ο παιδαγωγών θεός αποσύρει προς καιρόν την χάριν Του, ώστε να παλαίσει με τους δαίμονες. Ο πόλεμος είναι ισχυρός των πνευμάτων της πονηρίας.

Επί δύο χρόνια αισθανότανε ότι εγκαταλείφθη υπό πάντων μέσα “εις ασέληνον και ζοφώδη νύκτα”.

Οπότε τον επεσκέφθη ο Κύριος:

“Τι έχεις τέκνον μου; Δεν σε εγκατέλειψα. Είμαι πλησίον σου. Σε εδοκίμασα και ήδη παρήλθον όλα”.

Και είδε τον Χριστόν, “είτε εν σώματι, είτε εκτός του σώματος, λάμποντα υπέρ τον ήλιον”.

Αργότερα, προς το γήρας του, θα ειπεί ότι “ο Χριστός λάμπει υπέρ χιλίους ηλίους”.

Η εμπειρία αυτή, η τόσον ανεκφράστως συγκλονιστική, να βλέπει τον “λάμποντα υπέρ χιλίους ηλίους Χριστόν” και με όντως θεϊκήν στοργήν να τον βεβαιώνει, ότι είναι κοντά του και ότι παρήλθον ήδη οι πικρότατοι δοκιμαστικοί και παιδαγωγικοί πειρασμοί, ασφαλώς ετραυμάτισαν την καρδιά του σε θείον έρωτα, αφού ήταν δεκτικοί των θείων και ακτίστων ενεργειών του Χριστού, σε κάποιο μέτρον.

Φρονώ ότι η εμφάνιση του Κυρίου Ιησού Χριστού, στον ερημίτην των 26 ετών, απετέλεσε καθοριστικόν παράγοντα της περαιτέρω ασκητικής και πνευματικής ζωής του, εξάπτοντας διαρκώς την ψυχήν του σε θείον έρωτα, φωτίζοντας τον νουν του σε απροσδόκητες αποκαλύψεις θεολογικών εννοιών, αυξάνοντας την πνευματικήν γνώση του και ενεργούσαν ως “αφόρητον κέντρον” στον εσωτερικόν συναισθηματικόν του κόσμον, ώστε να τον διεγείρει νυχθημερόν σε ευχαριστιακές και δοξολογικές ανυμνήσεις.

Και νομίζω ότι, μόνον υπό το πρίσμα της αρρήτου θείας εμφανείας του γλυκυτάτου Ιησού, θα έπρεπε να ερμηνευθεί ο εβδομηκονταετής ασκητικός βίος του εν Μικρά Αγία Άννη ερημίτου Γερασίμου...

Και ο ασκητής και ερημίτης υμνογράφος Γεράσιμος, υπήρξεν αναμφιβόλως ολυμπιονίκης.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Μοναχού Θεοκλήτου Διονυσιάτου, «Γεράσιμος Μοναχός Μικραγιαννανίτης, έκδοση του οργανισμού Πολιτιστικής Πρωτεύουσας της Ευρώπης, Θεσσαλονίκη 1997.